

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγιάνη, Αβροκόμη Θουα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Κυριάκο Οικονόμου - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 15 Ιανουαρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναρρασεύουσας: εταιρίας με την επωνυμία "... (...), που εδρεύει στη ... και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Κουτσούκη. Της αναρρασιβλήτης: εταιρίας με την επωνυμία "... (...), που εδρεύει στα ... και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χρήστο Παρασκευόπουλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 17-6-2010 αγωγή της ήδη αναρρασεύουσας, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 5005/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 480/2017 του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Την ανάρρηση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναρρασεύουσα με την από 21-6-2017 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος της αναρρασεύουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της αναρρασιβλήτης την απόρριψη της, καθάως δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, η κρίνόμενη αίτηση αναρρασεύσας κατά της αντιμολία των διαδίκων και κατά την τακτική διαδικασία εκδόσεως υπ' αριθ. 480/2017 τελεσίδικης αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, έχει ασκηθεί νομιτόπως και εμπροθέτως (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ. 1 ΚΠολΔ). Επομένως, είναι παραδεκτή (άρθρο 577 παρ. 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς τους λόγους της (άρθρο 577 παρ. 3 ΚΠολΔ). Επειδή, από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει, ότι λόγος αναρρασεύσας για αυθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοσθεί εσφαλμένως, η δε παράβαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (ΟΛΑΠ 7/2006, 4/2005, ΑΠ 319/2017). Εξ άλλου, από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, ανάρρηση

επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιαστική επιρροή στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παραβίασεως του άρθρου 93 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι, ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναρρασεύσας, ιδρύεται όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επίλυση της έννομης συνέπειας που απαγγέλλθηκε ή την άρνηση της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφασκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Ειδικότερα αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή για ζήτημα αναρρασικά με ισχυρισμό των διαδίκων που τείνει στη θεμελίωση ή στην κάλυψη του επίδικου δικαιώματος, συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλουανούονται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της αποφάσεως για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περιπτώσεως στο πραγματικό συγκεκριμένο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηριστικό της ατομικής περιπτώσεως. Αντιτοίχος, ανεπαρκής αιτιολογία υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της εφαρμοσθείσας διατάξεως ουσιαστικού δικαίου είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφ' όσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (ΟΛΑΠ 15/2006). Ανεπάρκεια αιτιολογίων υφίσταται και όταν η διατύπωση της ελάσσονος πρότασης του δικανικού συλλογισμού είναι ενδοιαστική και δεν στοιχειοθετεί αναμφίβολο πόρισμα (ΑΠ 1829/2011 343/2003, ΑΠ 865/2002, ΑΠ 426/1993). Τα επιχειρήματα του δικαστηρίου που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές, με βάση τις οποίες διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και, συνεπώς, δεν αποτελούν "αιτιολογία" της απόφασης, ώστε, στο πλαίσιο της υπ' όψη διατάξεως του άρθρου 559 αριθμ. 19 του ΚΠολΔ, αυτή να επιδέχεται μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναρρασεύσας ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερος και διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, οπότε ο σχετικός λόγος αναρρασεύσας είναι απαράδεκτος (ΑΠ 125/2017). Περαιτέρω, η σύμβαση αποκλειστικής διανομής, που αποτελεί δημιουργία της σύγχρονης οικονομίας προς εξυπηρέτηση των συναλλακτικών αναγκών της διεπιχειρησιακής συνεργασίας, θεμελιωμένη στην συνταγματική αρχή της οικονομικής ελευθερίας (άρθρο 5 παρ. 1 Σ) και στην υπό του άρθρου 361 ΑΚ προβλεπόμενη αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων, είναι η ιδιόρρυθμη διαρκής ενοχική σύμβαση, κατά τη διάρκεια της οποίας ο ένας συμβαλλόμενος (παραγωγός ή χονδρέμπορος) υποχρεούται να πωλεί, αποκλειστικώς για μία ορισμένη περιοχή, στον άλλον (διανομέα) τα συμβατικά εμπόρευμα, τα οποία, στη συνέχεια, ο τελευταίος μεταπωλεί σε τρίτους στο δικό του όνομα, για δικό του λογαριασμό και με δικό του επιχειρησιακό κίνδυνο. Η έννοια ειδικότερα της αποκλειστικότητας στη διανομή ορισμένων προϊόντων είναι ότι ο παραγωγός αυτοδυσμενείται με τη σχετική σύμβαση να μην παραδίσει εμπόρευμα σε τρίτους ανταγωνιστές του αποκλειστικού διανομέα μέσα στην περιοχή της διανομής και αντιστρόφως ο αποκλειστικός διανομέας υποχρεούται, κατά κανόνα,

να μη διανέμει ευθέως ανταγωνιστικά προϊόντα στην ίδια περιοχή (Ολ ΑΠ 16/2013, ΑΠ 191/2016, 852/2015, 165/2015). Η ιδιότητα αυτή, διαρκούς χαρακτήρα, ενοχική σύμβαση, αντιδιαστέλλεται, ως προς την νομική της υφή, από εκείνη της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας, υποκειμένη σε ειδική νομική ρύθμιση από τις διατάξεις του Π.Δ. 219/1991 "περί εμπορικών αντιπροσώπων", που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για τον συντονισμό των δικαίων των κρατών-μελών, όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επιχειρηματίες), όπως τροποποιήθηκε με τα Π.Δ. 249/1993, 88/1994 και 312/1995. Στο πλαίσιο της λειτουργίας της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας, ο εμπορικός αντιπρόσωπος ενεργεί ως βοηθητικό όργανο διαμεσολαβήσεως στο όνομα και για λογαριασμό του αντιπροσωπευμένου, ενώ στα πλαίσια της λειτουργίας της συμβάσεως αποκλειστικής διαθέσεως (διανομής) ο ένας εκ των συμβαλλόμενων (ο διανομέας) ενεργεί στο δικό του όνομα, για δικό του λογαριασμό και με δικό του επιχειρησιακό κίνδυνο. Πλην, παρά την διαφοροποίηση των δύο αυτών συμβατικών μορφών, και επί της συμβάσεως αποκλειστικής διανομής δύναται να εφαρμοσθούν, αναλόγως, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, τόσο οι διατάξεις του ανωτέρω Π.Δ/τος, εφ' όσον εναρμονίζονται προς την φύση και το περιεχόμενο της συγκεκριμένης αυτής συμβατικής μορφής, όσον και εκείνες περί εντολής του ΑΚ (ΑΠ 812/1991), υπό το πρίσμα της κατά το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος θεμελιώδους αρχής της ισότητας (πρβλ. Ολ. ΑΠ 72/1987) και της αρχής της καλής πίστεως που απορρέει από το άρθρο 288 ΑΚ, ιδίως: α) εάν ο διανομέας ενεργεί ως τμήμα της εμπορικής οργανώσεως του αντισυμβαλλομένου του, έχοντας την ίδια ασθενή θέση και έντονη εξάρτηση από τον παραγωγό, αλλά και τον αυτό βαθμό εντάξεως στο δίκτυο διανομής, με τον τύπο του εμπορικού αντιπροσώπου, τον οποίο ο κοινοτικός νομοθέτης είχε υπ' όψη του όταν θέσπισε τις προστατευτικές διατάξεις της άνω Οδηγίας, β) εάν αυτός συμβάλλει στην επέκταση της πελατείας του αντισυμβαλλομένου του, επιτελών σε σημαντική έκταση καθήκοντα συγκρίσιμα με εκείνα του εμπορικού αντιπροσώπου, συνδόμενος με το δίκτυο πωλήσεων του παραγωγού ή χονδρέμπορου, όπως ο αντιπρόσωπος, γ) εάν αναλαμβάνει την υποχρέωση να μην ανταγωνίζεται τον αντισυμβαλλόμενο του, δ) εάν το πελατολόγιο του κατά τη σύμβαση είναι σε γνώση του αντισυμβαλλομένου του και μάλιστα, μετά τη λύση της συμβάσεως διανομής, περιέρχονται οι πελάτες του στον τελευταίο και ε) εάν γενικώς η οικονομική δράση του διανομέα και τα οικονομικά του οφέλη (ανεξάρτητα από τον τυπικό νομικό χαρακτηρισμό τους) είναι όμοια με εκείνα του αντιπροσώπου. Όμως, η αναλογική αυτή εφαρμογή του ως άνω Π.Δ/τος "περί εμπορικών αντιπροσώπων" δεν εξεκτείνεται μέχρι το σημείο εφαρμογής του και επί των συμβάσεων απλής και όχι αποκλειστικής διανομής, δηλαδή εκείνων στις οποίες ο διανομέας διαθέτει, εκτός από τα προϊόντα του παραγωγού, και άλλα, ανταγωνιστικά προς τα δικά του, προϊόντα. Και τούτο, διότι στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει το πλέον ουσιαστικό στοιχείο της άνω ομοιότητας, δηλαδή εκείνο της εκ μέρους του διανομέα αναλήψεως υποχρεώσεως μη ανταγωνιστικού και προσηθέσεως διαρκούς και αποκλειστικώς των προϊόντων του παραγωγού στην περιοχή ευθύνης του (ΑΠ 804/2015, 1909/2013).

Εν προκειμένω, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε, ύστερα από ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων, τα ακόλουθα: "...Η εναγομένη, με την σημερινή της μορφή, είναι εταιρεία που συστάθηκε τον Μάρτιο του

2007, με σκοπό, μεταξύ άλλων, την παραγωγή, συσκευασία, πώληση, διανομή, εξαγωγή, εισαγωγή και εμπορία φαρμακευτικών, χημικών και διατηρητικών προϊόντων και ιδιοσκευασμάτων, καθώς και οποιουδήποτε άλλων συναφών ή ομοειδών καταναλωτικών προϊόντων. Η ενάγουσα είναι κυπριακή εταιρεία, με αντικείμενο δραστηριότητάς της συνεργασία με διάφορες εταιρείες παραγωγής φαρμάκων, της Ελλάδας και του εξωτερικού, και την διανομή των προϊόντων τους στην Κύπρο. Η συνεργασία των δύο εταιρειών ξεκίνησε το έτος 1991, όταν η εναγομένη (που τότε είχε άλλη νομική μορφή), θέλησε να προωθήσει τα προϊόντα της στην κυπριακή αγορά. Έτσι, το έτος 1991 υπεγράφη μεταξύ των συμβαλλόμενων η αρχική σύμβαση διανομής, με την οποία η ενάγουσα ανέλαβε την προώθηση, διανομή και πώληση σε νοσοκομεία, κλινικές, γιατρούς, εμπόρους λιανικής και χονδρικής, δημόσιες αρχές και οργανισμούς, συγκεκριμένα προϊόντα που παρήγαγε η εναγομένη. Αν και η σύμβαση αυτή είχε τριετή διάρκεια, τα μέρη συνέχισαν τη συνεργασία τους, έως τις 04/03/2003, οπότε υπογράφηκε μεταξύ τους νέα σύμβαση διανομής πενταετούς διάρκειας. Ωστόσο, λόγω της εισόδου της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της υπαγωγής της στην κοινοτική νομοθεσία, όσον αφορά την αγορά και τιμολόγηση των φαρμάκων, καθώς και λόγω αλλαγών στην εσωτερική διάρθρωση της εναγομένης, τα μέρη αποφάσισαν, από κοινού, να λύσουν πρόωρα τη σύμβαση αυτή και να προβούν στη σύναξη νέας, η οποία θα ανταποκρινόταν στη νέα πραγματικότητα. Έτσι, στις 28/12/2005, υπογράφηκε μεταξύ των διαδίκων η επίδικη "Σύμβαση Προώθησης και Παροχής Υπηρεσιών " (Promotion and Services Agreement), με αναδρομική ισχύ από 01/04/2005, στην οποία αναφέρεται ότι "η ... (εναγομένη) επιθυμεί η Π. (ενάγουσα) να παρέχει υπηρεσίες προώθησης, διανομής, διαφήμισης και άλλες υπηρεσίες για τα φαρμακευτικά προϊόντα της ... σε μη αποκλειστική βάση στην Επικράτεια της Κύπρου". Ειδικότερα, βάσει της σύμβασής αυτής, προσηθέθηκε δύναμη της από 23/06/2008 τροποποίησής της, συμφωνήθηκε, μεταξύ άλλων, ότι: α) η ... (εναγομένη) παρρασρεί σε μη αποκλειστική βάση την προώθηση, διανομή, διαφήμιση και υπηρεσίες που προβλέπονται στην σύμβαση για τα φαρμακευτικά προϊόντα της ... που αναγράφονται στο παράρτημα 1, στην επικράτεια της Κύπρου (άρθρο 1), β) η ενάγουσα θα καταβάλλει κάθε προστάθια προκειμένου να προωθήσει, διανείμει και διαφημίσει ενεργά τα προϊόντα της εναγομένης στην επικράτεια της Κύπρου και ότι θα παρέχει με δική της έξοδα μια οργάνωση με επαρκή υλικά μέσα και εξειδικευμένο προσωπικό αποκλειστικά φρασωμένο στις παρούσες υπηρεσίες προκειμένου να επιτυγχάνει τη σωστή παρουσία των προϊόντων (άρθρο 2), γ) η ενάγουσα θα έχει τη δυνατότητα να διαθέτει και άλλα προϊόντα, πλην, όμως, είχε την υποχρέωση να προωθεί με επιμέλεια και να δαγματοίζει τα προϊόντα της εναγομένης, προς τους υπαρούς νοσοκομειακούς υπαρούς και φαρμακεία στην κυπριακή αγορά, σε θέση προστά από τα άλλα προϊόντα που είχε συμφωνήσει, επίσης, να προωθεί, σε άλλες επιχειρηματικές της συνεργασίες, (άρθρο 2.5), δ) η ενάγουσα όφειλε να αναγράφει στην παραγγέλια αγοράς την ημερομηνία παράδοσης που επιθυμεί να παραδοθούν τα προϊόντα και να στέλνει την παραγγέλια αγοράς στην εναγομένη, το αργότερο δέκα πέντε (15) ημέρες πριν από την ημερομηνία αυτή, η δε εναγομένη όφειλε να αποστέλλει τα προϊόντα εντός τεσσάρων (4) ημερών μετά την ημερομηνία παράδοσης που οριζόταν στην παραγγέλια αγοράς (άρθρο 5). Η σύμβαση αυτή, που όπως προαναφέρθηκε, είχε αναδρομική ισχύ από 01/04/2005, ήταν τριετούς διάρκειας και έληγε στις 31/03/2008, με δυνατική παράταση της ύστερα από έγγραφη συμφωνία

έλαβε υπ' όψη τους εξής ισχυρισμούς που προέβαλε η αναρρεσείουσα, πρωτοδικώς και επανέφερε με σχετικό λόγο εφέσεως ενώπιον του Εφετείου και θα είχαν ως συνέπεια, αν γίνονταν δεκτοί, να καταλήξει το εν λόγω Δικαστήριο ότι η μη ανανέωση της σύμβασως ήταν καταχρηστική και αντίθετη στα χρηστά ήθη συμπεριφορά, και θα έκανε δεκτά τα αιτήματα των διαφυγόντων κερδών και της χρηματικής ικανοποίησης, τα οποία εστηρίζοντο στα άρθρα 281, 288, 914, 919 ΑΚ : α) Ότι η εναγομένη δεν ενημέρωσε την εναγομένη εγκαίρως, ως όφειλε, για την πρόθεση της να μην ανανεώσει τη μεταξύ τους σύμβαση. Η υποχρέωση της αυτή προκύπτει από την καλή πίστη σε συνδυασμό και με το αντικείμενο της σύμβασης, β) Ότι λόγω της μακρόχρονης συνεργασίας με την εναγομένη και ιδιαίτερα της πρακτικής αναδρομικών ανανεώσεων που ακολουθούσαν, η εναγομένη είχε ιδιαίτερες υποχρεώσεις πίστης να ενημερώσει έγκαιρα την ενάγουσα και να θέσει ένα ρεαλιστικό χρονοδιάγραμμα μετάβασης στο νέο καθεστώς, γ) Ότι η εναγομένη αρνήθηκε δια των υπεύθυνων υπαλλήλων της να εκτελέσει την παραγγελία του Ιουνίου, αφήνοντας την ενάγουσα εκτεθειμένη στην πελατεία της και στην φαρμακευτική αγορά της Κύπρου, δ) Ότι, μολονότι η εναγομένη είχε αποφασίσει να μην ανανεώσει τη σύμβαση, εντούτοις δεν έλαβε κανένα απολύτως μέτρο για τη νέα διάθεση των φαρμάκων στην Κύπρο ή τουλάχιστον για το ότι η ενάγουσα έπαισε πλέον να προωθεί τα φάρμακά της στην Κύπρο, με αποτέλεσμα να αφήσει εκτεθειμένη την ενάγουσα στην πελατεία της. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, εφ' όσον το Εφετείο έλαβε υπ' όψη του τους ανωτέρω σχετικούς ισχυρισμούς, οι οποίοι αποτελούν αυτοτελή πραγματικά περιστατικά για την θεμελίωση της καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, και τούς απέρριψε κατ' ουσίαν ως αιτιολογίες που παρατίθενται στην προηγουμένη σκέψη, κατά την διερεύνηση των τετάρτου και έκτου λόγων της αναρρέσεως, οι οποίες συνιστούν παραδοχές ως αποδειχθέντων γεγονότων αντίθετων προς εκείνα που συγκροτούν τούτους. Επειδή, κατά την έννοια του άρθρου 559 παρ. 20 ΚΠολΔ, παραμόρφωση εγγράφου, που ιδρύει τον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή λόγο αναρρέσεως, υπάρχει όταν το δικαστήριο της ουσίας από εσφαλμένη ανάγνωση του κειμένου του εγγράφου - στο οποίο στήριξε αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο την κρίση του, όχι δε όταν το έχει απλώς συνεκτιμήσει με τα άλλα αποδεικτικά μέσα - απέδωσε σε αυτό περιεχόμενο καταδίδως διάφορο του αληθούς, με αποτέλεσμα να καταλήξει σε πόρισμα επίσημο για τον αναρρεσειόντα. Αντιθέτως, δεν υπάρχει παραμόρφωση όταν το δικαστήριο αξιολογώντας το αληθές περιεχόμενο του εγγράφου, οδηγήθηκε σε συμπέρασμα διαφορετικό από εκείνο που θεωρεί ως ορθό ο αναρρεσειόν, εφ' όσον η κρίση του αυτή εκφεύγει, κατ' άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, του αναρρετικού ελέγχου. Σε κάθε άλλη περίπτωση παραμόρφωση κατά την έννοια του άρθρου 559 παρ.20 ΚΠολΔ, δεν υπάρχει όταν το δικαστήριο προβαίνει σε ερμηνεία του περιεχομένου εγγράφου (λέξεως ή βουλήσεως) Πάντως για να θεμελιωθεί ο προαναφερόμενος λόγος αναρρέσεως θα πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να έχει στηρίξει το αποδεικτικό του πόρισμα αποκλειστικώς ή κατά κύριο λόγο στο έγγραφο, το περιεχόμενο του οποίου φέρεται ότι παραμορφώθηκε, όχι δε όταν το έχει συνεκτιμήσει απλώς, μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαιρεί το έγγραφο, αναφορικά με το πόρισμα στο οποίο κατέληξε για την ύπαρξη ή μη του αποδεικτικού γεγονότος (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 794/2017, 175/2017, 161/2017).

Εν προκειμένο, με όγδοο και ένατο λόγους της αιτήσεως αναρρέσεως η αναρρεσειούσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη δι' αυτής απόφαση πλημμέλεια με αναφορά στο άρθρο 559 αρ. 20 ΚΠολΔ, ότι δέχθηκε πραγματικά γεγονότα προφανώς διαφορετικά από

εκείνα που αναφέρονται σε έγγραφα και ειδικότερα: α) για τον σχηματισμό του αποδεικτικού πορίσματος, ότι η μη ανανέωση της σύμβασης δεν είναι καταχρηστική ούτε αντίθετη στα χρηστά ήθη, εντεύθεν τα αγωγικά αιτήματα των διαφυγόντων κερδών και της ηθικής βλάβης είναι απορριπτέα, δέχθηκε: ότι το μόνο περιεχόμενο της από 30/07/2009 επιστολής της αναρρεσιβλήτης ήταν η επιθυμία της να υπογράψει νέα σύμβαση μετά την 1/10/20109, αφού προηρηθούν διαπραγματεύσεις και ότι το αποσταλέν την 31/07/20109 σχέδιο της σύμβασης αποτελούσε πρόταση για διαπραγματεύσεις, ενώ από την ορθή ανάγνωση του ανωτέρω εγγράφου προκύπτει ότι η εναγομένη μετά τη λήξη της σύμβασως ζήτησε από την ενάγουσα να μην επιστρέψει τα υλικά, τα έγγραφα, να συνεχίσει να εκμεταλλεύεται τα πνευματικά της δικαιώματα επί των σημάτων και άλλων άυλων αγαθών και να συνεχίσει να είναι ο εκπρόσωπός της στην Κύπρο. β) για τον σχηματισμό του αποδεικτικού πορίσματος, ότι η σύμβαση ήταν απλής διανομής, εντεύθεν τα αγωγικά κινδύλια των διαφυγόντων κερδών και της αποζημίωσης πελατείας ήσαν απορριπτέα. δέχθηκε ότι το μόνο περιεχόμενο της παρατιθεμένης, από 28/12/2005 σύμβασως, ήταν όσες υποχρεώσεις της αντιδίκου δέχθηκε, ενώ από την ορθή ανάγνωση του ανωτέρω εγγράφου προκύπτει ότι η ενάγουσα ανέλαβε και τις εξής ουσιώδεις υποχρεώσεις: ι) να τηρεί εχεμύθεια και τα εμπορικά απόρρητα της εναγομένης (άρθρο 8 επίδικης σύμβασως), ιι) να προστατεύει τα σήματα και τα δικαιώματα βιομηχανικής και διανοητικής ιδιοκτησίας της εναγομένης (άρθρα 9,10, 11 της επίδικης σύμβασως), και ιιι) όφειλε να ενημερώνει τακτικά ανά μήνα τον αριθμό των δειγματοσίων σε πελάτες. Υπό τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο δεν υπέπεσε, σε διαγνωστικό λάθος, αναγόμενο στην ανάγνωση των ανωτέρω εγγράφων, ορθώς διέγνωσε το περιεχόμενο τους χωρίς να στηρίξει αποκλειστικώς ή κατά κύριο λόγο στα ανωτέρω έγγραφα και αφού τα συνεκτιμήσε με τα άλλα αποδεικτικά μέσα οδηγήθηκε, σε αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που η αναρρεσειούσα εκτιμόντας και ερμηνεύοντας το περιεχόμενό τους, θεωρεί ορθό, εντεύθεν ο περί το αντίθετο όγδοος και ένατος λόγους της αναρρέσεως είναι αβάσιμοι. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση ως αβάσιμη, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναρρεσειούσα παραβόλου, λόγω της ήττας της, στο Δημόσιο Ταμείο(άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί αυτή, ως ηττηθείσα, στα δικαστικά έξοδα της αναρρεσιβλήτης, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα της τελευταίας (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2), όπως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 21-6-2017 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθ. 480/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναρρεσειούσα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αναρρεσειούσα στα δικαστικά έξοδα της αναρρεσιβλήτης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δυο χιλιάδων επτακοσίων (2700) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Μαΐου 2018. ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 14 Ιουνίου 2018.